

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Μαρτίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 13

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

ΜΕΤΑΞΥ ΜΠΟΚΕΝΑΣ-ΒΙΤΣΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΒΑΝΑΣ

Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶνε σπάνιον πρᾶγμα εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ, ὅπου οἱ Ἰνδοὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς θήρας, τῆς ἀλιείας καὶ τῆς συγκομιδῆς τῶν χελωνείων ὠν, — συγκομιδῆς ἀφθόνου, ἀπασχολούσης μέγαν ἀριθμὸν ἐργατῶν, μεθ' ὅλην τὴν δυσπιστίαν τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ.

Ἐπειδὴ οἱ ναῦται ἦσαν πολὺ κουρασμένοι ἐκ τῶν χειρισμῶν, τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τὸν φλογερώτατον ἥλιον, οἱ κυβερνήται ἔκριναν ἀναγκαῖον νὰ τοῖς χορηγήσουν μίαν ὥραν δι' ἀνάπαυσιν καὶ διὰ γεῦμα. Καὶ πάλιν θὰ εἶχον καιρὸν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Οὐρβάναν πρὸ τῆς ἐσπέρας. Τρόντι μὲν οἱ θὰ παρέκαμπτον τὴν ὁμώνυμον νῆσον, καὶ ἡ πολίχνη, ἡ τελευταία ἐκ τῶν τοῦ μέσου Ὀρενόκου. θὰ ἐπαρουσιάζετο ἐνώπιόν των.

Τὰ πλοίαρια ἠγκυροβόλησαν παρὰ τὴν ὄχθη καὶ οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηράν, ὅπου ὑψηλὰ τινὰ δένδρα τοῖς προσέφεραν τὸ ἄσυλον τῶν πυκνῶν αὐτῶν φυλλωμάτων.

Πρὸς μεγάλην δυσარέσκειαν τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ, κάποια αἰκιότης ἤρχισε νὰ αναπτύσσεται μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τῶν δύο πλοιαρίων, — πρᾶγμα φυσικώτατον καὶ ἀναπόφευκτον ἄλλως τε, ὅταν ταξιδεύῃ κανεὶς ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους. Τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο παράλογον. Ὁ κ. Μιγκέλ δὲν ἔκρυπτε διόλου τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον τῷ ἐνέπνεεν ὁ νεαρὸς Κερμῶρ, οὗτος δὲ θὰ παρέβαινε τοὺς στοιχειωδέστερους κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀν' ἐφαίνετο ἀναίσθητος πρὸς τὰ δεήματα ἐκεῖνα τῆς συμπαθείας.

Καὶ ὁ δυστυχὴς λοχίας ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀνέχεται ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ. . . Ἀλλ' ἂν ἐδείκνυε τάσεις ὑποχωρήσεως, ἂν ἦτο τώρα ἡμερώτερος καὶ γλυκύτερος, δὲν το ἔκαμνεν ὅμως χωρὶς νὰ μέμφεται ζωηρῶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐπὶ ἀφροσύνη καὶ ἀδυναμία.

Ἄν καὶ ἡ νῆσος ἦτο καλλιεργημένη εἰς μερικὰ μέρη, δὲν ἐφαίνετο ὅμως νὰ ἔχῃ ζῶα κατάλληλα πρὸς θήραν, ἐκτὸς ὀλίγων νησσῶν καὶ ἀγριοπεριστερῶν. Διὰ τοῦτο οἱ κυνηγοὶ μας οὔτε κἂν ἐσκέφθησαν νὰ παραλάβουν τὰ τυφελιά των, με-

σκοπὸν νὰ ποικίλουν τὸν κατάλογον τοῦ προσεχοῦς των γεύματος. Ἀλλῶς τε θὰ εὑρίσκαν εἰς τὴν Οὐρβάναν ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ νὰνανεώσουν τὰς ζωτροφίας των.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως διήλθε μὲ συνομιλίαν, ἐν ᾗ οἱ ναῦται ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὴν σκιάν των δένδρων.

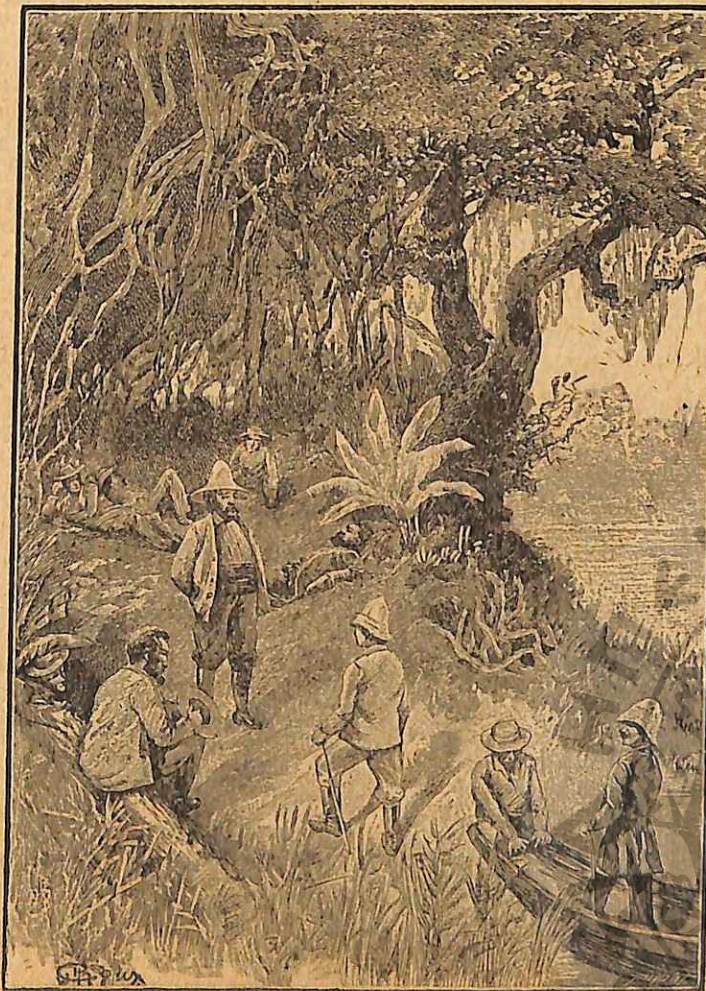
Περὶ τὴν τρίτην ὥραν, ὁ Βαλδέξ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Καὶ ἀμέσως τὰ πλοίαρια ἐξεκίνησαν. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ ρυμουλκηθοῦν μὲ τὴν ἐσπίλῃαν μέχρι τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς νήσου. Ἐκεῖθεν, δὲν εἶχον εἰμὴ νὰ διασχίσουν λοξῶς τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ ποταμοῦ. Τοῦτο ἐγένεεν αἰσιῶς, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας τὰ δύο πλοίαρια ἠγκυροβόλησαν πρὸ τῆς Οὐρβάνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΝΕΦΟΣ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ Εἰς ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ τὴν Οὐρβάναν πρωτεύουσαν τοῦ μέσου Ὀρενόκου. Εἶνε ἡ σημαντικώτερα πολίχνη μεταξὺ Καϊκάρας καὶ Ἀγίου Φερνάνδου τοῦ Ἀταβάπου, κειμένων εἰς τὰς δύο γωνίας, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ ποταμός, — τὴν μίαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκ δυσμῶν στρέφεται πρὸς βορρᾶν, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκ βορρᾶ στρέφεται πρὸς ἀνατολὰς.

Λόφος μετρίου ὕψους ἐγείρεται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς καὶ φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τὴν πολίχνην, τὴν ἐκτισμένην παρὰ τοὺς πρόποδάς του. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Οὐρβάνα εἶχε περὶ τοὺς τετρακασίους κατοίκους, τοὺς περισσοτέρους μιγάδας Ἰσπανοῖνδους, διασπαρμένους εἰς ἑκατοντάδα καλυδῶν. Δὲν εἶνε διόλου γεωργοί, καὶ μόνον ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν καταγίνονται εἰς τὴν κτηνοτροφίαν. Οἱ ἄλλοι θηρεῦσιν, ἀλιεῦσιν καὶ ἐν γένει

«Οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηράν.» (Σελ. 101, στήλ. α'.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. Ι. ΔΡΟΣΟΣ

Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον "Εθρικὸς Τίμιος
εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων.
(Ἰδε Διάπλαιν 1900, σελ. 302.)

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)
ΕΚΡΗΞΙΣ

— Ναί, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε· δὲν ἀφί-
νει εὐκαιρίαν ποῦ νὰ μὴ μαλώσῃ με τὴν
"Ελλην" τὴν κακομεταχειρίζεσαι πολὺ.

— Ἡ "Ελλην" ἔχει πράγματι χαρά-
κτῆρα, ἀπεκρίθη ἡ μὲς Σμίλν. Νο-
μίζω, ὅτι τὴν προορίζετε νὰ γίνῃ δι-
σκάλισσα, διὰ νὰ τῆς δώσετε τὰ μέσα
νὰ κερδίξῃ ἀργότερα τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν
ἐσκέφθην ἀκόμη διὰ τὸ μέλλον τῆς. Εἶνε
πολὺ μικρὰ ἀκόμη· ὥς εἶνε πρὸς τὸ πα-
ρὸν σύντροφος τῆς Ρόζας καὶ ἀργότερα
βλέπομεν.

— Φοβοῦμαι, ὅτι ἡ ἰδέα νὰ κρατήσετε
τὴν "Ελλην" ὡς σύντροφον τῆς Ρόζας,
δὲν εἶνε καλὴ οὔτε διὰ τὴν μίαν οὔτε
διὰ τὴν ἄλλην. Τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε εὐ-
τυχῆ τὰ δύο μαζί καὶ οὔτε εἶνε δυνατόν
πλέον νὰ εἶνε. Τὸ μάθημα κατήντησε
βάσανον. Ἡ Ρόζα κλαίει καὶ ἐξέπτεται
αἰώνως. Ἐν τούτοις εἶνε εὐφρῆς καὶ ἡ-
μουν πολὺ εὐχарιστημένη ἀπὸ αὐτὴν,
πρὶν μεταβληθῇ ἡ διάθεσίς τῆς. Ἡ "Ελ-
λη" ὅμως ἔχει χαρίσματα ὁλοκατέχοντα ἐ-
ξαιρετικά. Ἐάν μου ἐπιτρέπετε νὰ ἐκ-
φράσω τὴν γνώμην μου, κύριε Βῶρκε,
θὰ σας ἔλεγα: Βάλετε τὴν "Ελλην" ἐσω-
τερικὴν εἰς κανὲν Σχολεῖον, τοῦλάχιστον
δι' ἑν ἔτος. Ἀς γίνῃ καὶ αὕτῃ ἡ δοκιμὴ.
Ἄν ἡ "Ελλην" θὰ γίνῃ διδασκάλισσα, ἔχει

ἀνάγκην ἀγωγῆς τελείας καὶ συστημα-
τικῆς. Ὅπως δὲ ἴσως, νομίζω ὅτι τὰ δύο
παιδιὰ δὲν εἰμποροῦν πλέον νὰ ζοῦν μαζί.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν συμ-
βουλὴν, καὶ θὰ σκεφθῶ, ἀπεκρίθη ὁ κ.
Βῶρκε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ θεὸς ἐσκέ-
πτετο περὶ τοῦ πρακτέου, ἡ Ρόζα καὶ ἡ
"Ελλην" ἐμάλωσαν πάλιν, κατὰ σύμπτω-
σιν δὲ παρέστη εἰς τὴν φιλονεικίαν τῶν
καὶ ὁ κ. Βῶρκε. Εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν
τραπεζαρίαν, ἀφήσας τὴν θύραν ἀνοικτήν.
Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας διὰ νὰ πάρῃ
κάτι, ἤκουσε τὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν
ζωηροτέρας τοῦ συνήθους, καὶ ἐστάθη
νὰκούσῃ.

— Μὴ πλησιάζῃς ἐστὶ παράθυρο! ἔ-
λεγεν ἡ Ρόζα. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἰδῇς
τὸν θεόν μου!

— Μά, Ρόζα!...

— Αὐτὸ ποῦ σου λέγω! Εἶνε ὁ θεὸς
μου! Δὲν εἰμπορεῖς νὰ τον βλέπῃς ἐσὺ
κάθε μέρα! Τί; δικός σου θεὸς εἶνε;

Μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, ἡ "Ελλην" ἀπε-
κρίθη εἰς τόνον πλήρη μομφῆς:

— Εἶνε ὁ κ. Βῶρκε μου!

— Καθόλου! Μόνον κάθε Πέμπτην
καὶ Κυριακὴν σοῦ δίδω τὴν ἄδειαν νὰ
τον βλέπῃς. Εἶνε ὁ θεὸς μου καὶ ἔχω
τὸ δικαίωμα νὰ τον κάμνω ὅ, τι θέλω.

— Δὲν εἶνε ὅμως ὁ κ. Βῶρκε σ ο υ !
ἀντεῖπεν ἡ "Ελλην".

— Καὶ πῶς τὸ λέγεις αὐτό; ἀνέκρα-
ξεν ἡ Ρόζα, ὡς θυμωμένον πετεινάκι.
Γιὰ μένα εἶνε ὁ λα! γιὰ σένα δὲν εἶνε
τίποτε! καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν
ἔχῃς νὰ κάμῃς με αὐτόν!

— Μά Ρόζα... γιατί εἶσαι κα-
λή;... Εἶνε, σοῦ λέγω, ὁ κύριος
Βῶρκε μου, ὁ δικός μου κ. Βῶρκε.

— Δὲν εἶνε δικός σου, εἶνε δικός μου,
ὁλόκληρος δικός μου!

— Ναί, Ρόζα! ἀλλὰ εἶνε καὶ δικός
μου!

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, καὶ σου ἀπα-
γορεύω νὰ το λέγῃς αὐτό. Πίσω! Μὴ
πλησιάζῃς ἐστὶ παράθυρο γιὰ τὸ θά σε
κτυπήσω.

— Μπᾶ! ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ τον
ἰδῶ. Καὶ θὰ τον ἰδῶ διὰ τῆς βίας! εἴ-
μαι περὶ δυνατόν ἀπὸ σένα.

— Γιὰ δοκίμασε λοιπόν!

Ἡ συμπλοκὴ τώρα ἦτο ἀφρευκτος, καὶ
ὁ κ. Βῶρκε ἔκρινε καλὸν νὰ εἰσέλθῃ
κατεσπασμένως.

— Ἐξέχασα τὰ γάντια μου, εἶπε.
Γιατί μαλώνετε σεις;

— Αὕτῃ λέγει ὅτι εἰσθε δικός τῆς,
ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα με χεῖλην τρέμοντα
ἀπὸ τὸν θυμόν, δεικνύουσα τὴν "Ελλην"
διὰ τοῦ δακτύλου. Καὶ δὲν εἶνε ἀλήθεια!

— Ἀ, Ρόζα, δὲν εἶπα ἔτσι!

— Ναί, εἶπες πῶς εἶνε ὁ κ. Βῶρκε
σ ο υ .

— Μά, Ρόζα, ἂν μάγαπᾷς, δὲν χαι-

ρῆσαι νὰ μάγαποῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσης;
ἠρώτησεν ὁ θεὸς "Αρχης.

— "Ὁχι, δὲν χαιρομαι, ἀπεκρίθη ἡ
Ρόζα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ. Δὲν θέλω νὰ
σας ἀγαπᾷ ἡ "Ελλην" δὲν ἔχει τὸ δικαίω-
μα νὰ σας ἀγαπᾷ. Εἰσθε δικός μου θεὸς,
κανενὸς ἄλλου!

— Ἐγὼ ὅμως τὸν ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ
"Ελλην" με φωνὴν πλήρη συγκινήσεως
καὶ με μάτια δακρυσμένα.

— Εἰμπορεῖ νὰ με ἀγαπᾷ, Ρόζα.
Ἐγὼ ἀπεναντίας θὰ ἤθελα νὰ ἐβλεπα
τὴν ἀνεψιάν μου θυμωμένην ἐναντίον τῆς
"Ελλην", μόνον ἐάν ἡ "Ελλην" δὲν με ἀγα-
ποῦσεν.

Ἡ Ρόζα ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Οἱ λόγοι
τοῦ θεοῦ τῆς τὴν κατηύνασαν κάπως,
ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπείσαν τελείως.

— Καλλίτερα νὰ μὴ τὴν εὕρισκαμε
ποτέ ἐστὶν Δ η μ ο σ ι ο Κ η π ο ! εἶπεν
ὕστερα.

— Ρόζα!! γιατί εἶσαι ἔτσι κακὴ;
τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές;

Τὰ κλάματα τῆς Ρόζας ἐδιπλασιά-
σθησαν. Ἐν τούτοις ἐφίλησε τὴν "Ελ-
λην" καὶ τῆς εἶπεν:

— "Ὁχι, ἔτσι τὸ εἶπα, "Ελλην".

Δὲν ἤξευρεν οὔτε ἐκείνη τί συνέβαινε
μέσα τῆς ἀκριβῶς.

Ἡσθάνετο ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχῆς, ἀλλὰ
δὲν ἐγνώριζε καὶ διατί. Ἐξήλενε τὴν
"Ελλην", καὶ συγχρόνως τὴν ἐλυπεῖτο.
Ἄλλ' ἀγνοοῦσα, ὅτι ἡ ζηλοτυπία εἶνε αἰ-
σθημα κακὸν καὶ ἀδικον, δὲν ἦτο εἰς θέ-
σιν νὰ αἰσθανθῇ μετάνοιαν δι' αὐτό.

Κατόπι τῆς σκηνῆς ταύτης, ὁ θεὸς
"Αρχης" ἐσκέφθη ἀκόμη σοβαρώτερα περὶ
ὅσων τῶ εἶχεν εἶπῃ ἡ μὲς Σμίλν. Καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεων τοῦ ἦτο τὸ ἐ-
ξῆς: Μετὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέν-
νων, ὠδήγησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν "Ελ-
λην" εἰς ἑν λαμπρὸν Παρθενοναγωγεῖον τῆς
Οὐαλλίας, παρὰ τὴν Βανγόρην, καὶ τὴν
κατέταξεν ἐσωτερικὴν. Ἐγνώριζε τὴν
δυσθυμίαν, τὴν Κυρίαν Κλάρκε, καὶ
ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ "Ελλην" θὰ ἐλάμβανεν
ἐκεῖ τελείαν ἐκπαίδευσιν καὶ θὰ εἶχε πε-
ρίθαλψιν μητρικὴν.

Ὁ κ. Βῶρκε ἔκρινε καλλίτερον νὰ
μὴν εἶπῃ εἰς τὰ παιδιὰ διὰ ποῖον λόγον
τὰ ἐγώριζεν. Ἡρκεσθῇ μόνον νὰ εἶπῃ εἰς
τὴν "Ελλην" ὅτι ἔπρεπε νὰ μάθῃ πολλὰ
γράμματα, διότι ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐμε-
γάλωνε, θὰ ἦτο ἴσως ἡγαγκασμένη νὰ
δίδῃ μαθήματα.

Ἡ "Ελλην" ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὸ Σχο-
λεῖον, καὶ ἡ Ρόζα ἔμεινεν ἄνευ ἀντιζή-
λου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πλατείας Φι-
τσουίλλιαμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο Κ. ΒΩΡΚΕ ΚΙΝΑΥΝΕΥΕΙ

Παρήλθον πολλὰ ἔτη ἀφ' ἧς ἡμέρας
ὁ κ. Βῶρκε ὠδήγησε τὴν "Ελλην" εἰς τὸ
Παρθενοναγωγεῖον τῆς Κυρίας Κλάρκε,

παρὰ τὴν Βανγόρην. Τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ-
νην, ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ φροντίσῃ διὰ
πολλὰ πράγματα σχετικὰ πρὸς τὴν κα-
τάταξιν τῆς "Ελλην", καὶ προπάντων νὰ
εὕρῃ ὄνομα διὰ τὸ κοράσιον. Εἰς τὸ σπῆτι
τοῦ ἦτο ἀπλῶς ἡ "Ελλην" ἢ ἡ μὲς "Ελ-
λη". Ἀλλὰ διὰ τὸ Σχολεῖον, μόνον τὸ
κύριον ὄνομα δὲν ἤρκει. Καὶ μετὰ ὥρι-
μον σκέψιν, ὁ κ. Βῶρκε ἀπεφάσισε νὰ
τὴν ἐνομάσῃ "Ελλην" Στεφάνου, εἰς ἀ-
νάμνησιν τοῦ μέρους, ὅπου τὴν εἶδε πρῶ-
την φορὰν (ὡς ἐνθυμῆσθε, τὴν εἶδεν εἰς
τὸν Δημόσιον Κήπον, ὁ ὁποῖος εὕρισκε-
ται ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ "Αγίου Στε-
φάνου.)

Ἡ "Ελλην" ἔκαμε κατὰ τὴν συνήθειάν
τῆς καταπληκτικὰς προόδους καὶ δὲν
ἤργησε νὰ ὑπερβῇ τὰς ἄλλας μαθητριάς,
ὅπως ἄλλοτε ὑπερέβη τὴν Ρόζαν. Ἦτο
πρότυπον ἐπιμελείας.

Τάχιστα τὴν ἠγάπησαν αἱ συμμαθή-
τριάς τῆς, καθὼς καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς
καὶ αἱ διδασκάλισσαι. Ἦτο λοιπὸν πολὺ
εὐτυχῆς με τὴν νέαν ζωὴν, ἀλλ' ἀκόμη
εὐτυχεστέρα ἐγένετο κατὰ τὴν περίοδον
τῶν διακοπῶν, ὅταν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ
Δουβλίον.

Ἐξηκολούθει νὰ θεωρῇ τὸν κ. Βῶρκε
τὸν κ. Βῶρκε τῆς, ὅπως τὸν ὀνόμαζε
πάντοτε ἡ εὐγνώμων καρδιά τῆς, ὡς τὸν
ἀριστον καὶ τὸν ἀγαθώτερον τῶν ἀνθρώ-
πων, ἡ δὲ πρὸς τὴν Ρόζαν ἀγάπη τῆς
δὲν ἦτο ὀλιγωτέρα. Ὑπέκυπτε μετὰ
χαρὰς εἰς ὅλας τῆς τὰς ὁρέξεις καὶ τὰς
ἰδιοτροπίας, χωρὶς μάλιστα νὰ το ἐννοῇ,
διότι ἠσθάνετο μεγαλητέραν εὐχαρίστη-
σιν νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ἐπιθυμίας τῆς Ρό-
ζας παρὰ τὰς ἰδικὰς τῆς.

Ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία, καθὼς εἶπαμεν καὶ
ἄλλοτε, κατὰ βάθος ἦτο καλὴ, ἠσθάνε-
το ζωηρὰν ἀγάπην πρὸς τὴν "Ελλην".
Ἀλλ' εὕρισκε τὸσον φυσικὸν τὸ νὰ τὴν
ὑπακούῃ, ὥστε οὐδέποτε ἐσυλλογίσθη νὰ
ὑπαχωρήσῃ πρὸ αὐτῆς εἰς τὸ παραμι-
κρόν. Ἐν τούτοις ἠγάπα νὰ τὴν εὐχα-
ριστῇ, ἐξήτει ἀπὸ τὸν θεὸν "Αρχὴν"
ὅτι ἐπιθυμοῦσεν ἡ "Ελλην", καὶ ἐφύλατ-
τε πάντοτε διὰ τὰς διακοπὰς τὰς καλ-
υτέρας τῆς διασκέδασεις, διὰ νὰ τὰς
τυμμερίζεται καὶ ἡ "Ελλην".

Ἡ Ρόζα ἦτο ἐννέα χρόνων, ὅταν μίαν
ἡμέραν ἡ μὲς Σμίλν ἀνήγγειλεν εἰς τὸν
κ. Βῶρκε, ὅτι ἡ μικρὰ τῆς μαθήτριά ἐ-
δείκνυε μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν μου-
σικὴν, καὶ ὅτι τὰ μαθήματα, ποῦ ἤμπο-
ροῦσε νὰ τῆς δώσῃ αὕτῃ, δὲν ἦσαν ἀρ-
κετά. Ὁ κ. Βῶρκε ἐχάρη ὑπερβολικά,
διότι ἦτο ἐμπαθὴς μουσικός, καὶ ἐπαίξε
πλάουτον καὶ ἐτραγωδοῦσε. Ἄν ἤμπο-
ροῦσε νὰ προκίχῃ ὁ ἴδιος τὴν Ρόζαν με
κάποιαν καλλιτεχνικὴν κλίσιν, ἀφεύκτως
τὴν μουσικὴν θὰ ἐπροτίμα ἀπὸ κάθε
ἄλλο.

("Ἐπεται συνέχεια.")

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σ'.

Κάμνει πολλὴν ζέστην εἰς τὸ νησί τοῦ Φασουλάκη. Μὰ τί ζέστην ποῦ
κάμνει! Πολὺ μεγαλύτερη, καὶ ἀπὸ ἐκείνην ποῦ κάμνει ἐδῶ τὸν Ἰούλιον
καὶ τὸν Αὐγουστον.

Ὁ Φασουλάκης δὲν ἔχει κανένα ψάθινο καπέλλο, με πλατὺν γυῖρον,
διὰ νὰ τον προφυλάττῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Οὔτε ὁ κύριος Μαίμουδόπουλος ἔχει· αὐτὸς ὅμως ἐπῆρεν ἓνα μεγάλο
φύλλο λατάνιας καὶ το ἔκαμεν ὀμβρέλλαν.

Καὶ ὁ Φασουλάκης ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ τὸ φύλλο τῆς
λατάνιας δὲν του φαίνεται στερεόν· θὰ ἐπροτιμοῦσε μίαν ὀμβρέλλαν ἀπὸ
λινόν.

Ἄν ἦτον εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἐπρεχεν εὐθὺς εἰς ἑν Κατάστημα τῆς
οδοῦ Ἐρμού ἢ τῆς οδοῦ Αἰόλου, καὶ θὰ εὕρισκε κάθε εἶδους ὀμβρέλλαν,
μικρὴν, μεγάλην, ἀσπρὴν, μαύρην, εὐθνήν, ἀκριβήν.

Δυστυχῶς τὰ μεγάλα Καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἔχουν Ὑποκα-
ταστήματα εἰς τὸ νησί τοῦ Φασουλάκη. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει οὔτε μαγαζί,
οὔτε μαγαζάκι—οὔτε ὀμβρέλλα!

Πολὺ καλὰ! Ὁ Φασουλάκης θὰ κατασκευάσῃ μίαν ὀμβρέλλαν μονά-
χος του!

Νὰ τον! Τὸν βλέπετε ποῦ τὴν φτεῖναι. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν τα
καταφέρνει ἀσχημα.

Δὲν εἶμαι βεβαία ἂν ἡ ὀμβρέλλα του εἶνε τόσο κομψή, ὅσον αὐτὲς

ποῦ κατασκευάζουν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ καίμενος ὁ Φασουλᾶκης εἶνε ἡ πρώτη φορά ποῦ ἐπιχειρεῖ τέτοιο πρᾶγμα. Ἀδιάφορον ὅμως, καλὴ κακὴ, ἡ ὀμβρέλλα ποῦ φτείνει τοῦ ἀρέσει καὶ εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὸ ἔργον του.

Καὶ τώρα ποῦ ἐγένεν ἱκανὸς εἰς τὸ ράψιμο, θὰ ἡμπορέσῃ νὰ ράψῃ μόνος του καὶ μιὰ ζεστή φορεσιά. Γιατί μεθαύριο θὰ ἔλθῃ χειμῶνας, καὶ θὰ κρουήνῃ πολὺ μὲ τὸ λινὸν του πανταλόνι καὶ μὲ τὴ λινὴν του βλούζα.

Ἄν ἦσθε καὶ σέις ἓν ἔρημο νησί, σὺν τῷ Φασουλᾶκῃ, θὰ ἤξεύρατε νὰ κάμετε μόνοι σας ὀμβρέλλα καὶ φορέματα;

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣ ΠΑ

ΜΑΡΙΟΣ, μαθητής.—ΕΛΕΝΗ, ἀδελφὴ του.
—ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ, συμμαθητής του.—ΖΗΝΙΑ-
ΔΗΣ, καθηγητής, οἰκογενειακὸς τῶν φίλων.

Η ΣΚΗΝΗ παριστᾷ δωμάτιον εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ Μαρίου. Θύρα εἰς τὸ βάθος. Δεξιᾷ
ἄλλη θύρα, ἑλκίνη, ὁδηγεῖ πρὸς τὸν κήπον.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΜΑΡΙΟΣ, ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ (φαιδρῶς).—Αὔριον θὰ γίνῃ ἡ
ἀπονομὴ τῶν βραβείων εἰς τὸ Λύκειον!...
Πῶς χαίρω!... Ἄ, εἶμαι βεβαία, ὅτι
θὰ βραβευθῇς.

ΜΑΡΙΟΣ (ζωηρῶς).—Ὁχι! Ἐλπίζω ὅτι
δὲν θὰ γίνῃ αὐτό.

ΕΛΕΝΗ.—Τί εἶπες; Ἐλπίζεις;...

ΜΑΡΙΟΣ (ἐν ἀμνηστία).—Ναί! δηλαδὴ
ὄχι!... ἤθελα νὰ εἰπῶ...

ΕΛΕΝΗ.—Ἐκατάλαβα! ἔσφαλεν ἡ
γλῶσσά σου. Εἶδεμὴ, θὰ ἤσουν πολὺ ἀ-
στεῖος μαθητής, ἂν ἡ λ. π. ἦς νὰ μὴν
πάρῃς βραβεῖον!

ΜΑΡΙΟΣ.—Τέλος πάντων, δὲν θὰ πάρω.

ΕΛΕΝΗ.—Πολλά, ἴσως ὄχι. Ἐνὰ ὅ-
μως, τὸ βραβεῖον τῆς Ἱστορίας...

ΜΑΡΙΟΣ (διακόπτων, ἔντρομος).—Ἄ, ὄ-
χι, ὄχι! προπάντων τὸ βραβεῖον τῆς
Ἱστορίας.

ΕΛΕΝΗ (ἐκπληκτος).—Μὰ δὲν το εἶχες
σχεδὸν βέβαιον πρὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ;

ΜΑΡΙΟΣ.—Πρὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ, εἴμ-
πορεῖ. Ἀλλὰ μετὰ τὸν Διαγωνισμόν...

ΕΛΕΝΗ.—Μὰ τί; τόσῳ ἀσχημα ἔγρα-
ψες λοιπόν;

ΜΑΡΙΟΣ (ἀποτόμως).—Ἀπεναντίας, ἔ-
γραψα λαμπρά.

ΕΛΕΝΗ (γελῶσα).—Καὶ γι' αὐτὸ λοι-
πὸν δὲν θὰ βραβευθῇς; Σὲ καλὸ σου!...

(Σοβαρά.) Μὰ τί ἔχεις, Μάριε; Δὲν σε
βλέπω καλὰ αὐτὲς τὲς ἡμέρες. Ἀπὸ
τὸν καιρὸ ποῦ ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις,

σ' εὕρισκω πολὺ παράξενο... Δὲν
χαίρεσαι τοῦλάχιστον ποῦ ἀρχίζουν τώρα
αἱ διακοπαι;

ΜΑΡΙΟΣ.—Μπᾶ! καὶ γιατί νὰ μὴ χαί-
ρωμαι; Πῶς σοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα ὅτι δὲν
χαίρωμαι;

ΕΛΕΝΗ.—Μὰ ξεύρω ἐγώ... τὸ ὕψος
σου εἶνε τόσῳ ἀλλοιώτικο... τόσῳ...

ΜΑΡΙΟΣ (δυσχερηνισμένος).—Καὶ τί
σου κάνει τὸ ὕψος μου;

ΕΛΕΝΗ.—Περίεργο ὕψος! νομίζει κα-
νὴν πῶς ἔχεις κάμη κανένα σφάλμα,
καμμιὰ τρέλλα...

ΜΑΡΙΟΣ (ζωηρῶς).—Καὶ τί τρέλλα ἔ-
καμν;

ΕΛΕΝΗ.—Δὲν εἶπα ὅτι ἔκαμνες; εἶπα
μόνον...

ΜΑΡΙΟΣ (θυμωμένος).—Ἀφῆσέ με ἡ-
συχο!

ΕΛΕΝΗ (Πλησιάζουσα τὴν θύραν καὶ βλέ-
πουσα ἔξω).—Ἄ νά, ἔρχεται ὁ φίλος σου
Εὐάγγελος... Ἐλπίζω ὅτι μαζί του
θὰ κρίνῃς αὐτὸ τὸ ὕψος.

ΜΑΡΙΟΣ.—Ὁ Εὐάγγελος; τί εἶπες;
Ὁ Εὐάγγελος!

ΕΛΕΝΗ.—Μπᾶ! ἐτρόμαξες;... ἔ
ναί, ὁ Εὐάγγελος εἶνε. (Ὁ Μάριος διευθί-
νεται πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάθους.) Μὰ τί;
τρέπεις εἰς φυγὴν;

ΜΑΡΙΟΣ (ἐπιστρέφων).—Μάλιστα, τρέ-
πομαι εἰς φυγὴν.

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν).—Βεβαία, δὲν εἶνε
ἔστ' καλὰ του. Κάτι ἔπαθε!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Οἱ Αὐτοὶ καὶ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ, εἰσερχόμενος
διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου.

ΕΛΕΝΗ.—Καλὴμέρα σας, κύριε Εὐάγ-
γελε. Ἐλάτε γρήγορα νὰ διασκεδάσετε
λίγο τὸν ἀδελφόν μου, ποῦ εἶνε σήμε-
ρα μὲ τὰ μπουρίνια του... Μὰ καὶ σέις
πάλι τί ἔχετε;... Τὸ πρόσωπό σας εἶνε
κατακόκκινον! τὸ μάτι σας μελανιασμέ-
νο... Τί ἐπάθατε; Μήπως ἐπιαστήκα-
τε μὲ κανένα;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ἀκριβῶς, κυρία Ἐλέ-
νη, κ' ἔχω ἓνα θυμὸν, ποῦ... (Πρὸς τὸν
Μάριον.) Μὰ εἶνε καὶ κάτι παληόπαιδα
εἰς τὸ Λύκειον!

ΜΑΡΙΟΣ (ἐντρομος).—Τί δηλαδὴ;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Φαντάσου ὅτι ὁ Φι-
λιππίδης ἰσχυρίζεται, πῶς τάχα ἐσὺ δὲν
ἔγραψες ἐντίμως εἰς τὸ Διαγωνισμόν τῆς
Ἱστορίας.

ΜΑΡΙΟΣ.—Ἄ!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Λέγει ὅτι εἶχες κρυμ-
μένο εἰς τὸ μανίκι σου ἓνα χαρτί γεμά-
τον χρονολογίας καὶ ὅτι σὲ εἶδε ποῦ το ἔ-
βγαλες καὶ τὸ ἀντέγραψες.

ΜΑΡΙΟΣ.—Λέγει ὅτι μὲ εἶδε;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ναί! καὶ μάλιστα ἤθελε
νὰ σε καταγγεῖλῃ εἰς τὸν Διευθυντήν.

ΜΑΡΙΟΣ.—Εἰς τὸν Διευθυντήν!

ΕΛΕΝΗ.—Ὡστε μ' αὐτὸν ἐπιασθήκα-

τε;... καὶ αὐτὴ ἡ γροθιά εἰς τὸ μάτι;...
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Εἶνε δική του, ἀλλὰ
ἐννοία σας καὶ τοῦ τὴν ἐπλήρωσα. Ἀ-
λήθεια εἶνε μεγαλῆτέρός μου, ἀλλὰ ὁ-
ταν ὑπερασπίζομαι τοὺς φίλους μου, γί-
νομαι δυνατότερος καὶ ἀπὸ λέοντα! Τοῦ
ἔδωσα παρὰ μίαν τεσσαράκοντα! Νὰ ἰ-
δῇτε πῶς τοῦκανα τὰ μούτρα, θὰ ξεκαρ-
δισθῇτε ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ σας βεβαιῶ,
ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ διαδίδῃ τὰς συ-
κοφαντίας του, θὰ τὸν τελειώσω!

ΜΑΡΙΟΣ.—Μὰ τὸ μάτι σου, καίμενος;
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Δὲν βαρύνει! δὲν εἶ-
νε τίποτε! πῶς πῶς ἐπέρασε!

ΜΑΡΙΟΣ.—Εὐγε, Εὐάγγελε, λαμπρὴ
μου φίλε!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ἀφῆσέ τώρα τὰ ἐγκώ-
μια. Μήπως καὶ σὺ δὲν θὰ ἔκαμνες τὸ ἰ-
διο γιὰ μένα;

ΜΑΡΙΟΣ.—Ἐννοεῖται! ἀλλά...

ΕΛΕΝΗ.—Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ κατηγορεῖ
τὸν ἀδελφόν μου ὅτι ἀντέγραψε τὰ γρα-
πτά του! Καὶ ὑπάρχει μαθητής ἱκανὸς
νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ὡ, ὑπάρχει... πάντα
ὑπάρχουν ὀκνηροὶ καὶ ἀνόητοι, ποῦ προ-
τιμοῦν νὰ κάμουν πολλὸν κόπον διὰ νὰ
ἐξαπατήσουν, παρὰ νὰ κάμουν ὀλίγον
διὰ νὰ μάθουν. Ἐγὼ μιὰ φορά εἶχα ἓνα
συμμαθητήν, ἐξυπνότερον ἀπ' ὅλους μας.

Ἄν ἤθελε αὐτὸς νὰ μελετήσῃ, θὰ ξεπερ-
νοῦσε καὶ τὸν καλλίτερον. Ἀλλὰ ποῦ
καιρὸς γιὰ μελέτη! αὐτὸς, μάτια μου,
εἶχε ἄλλη δουλειά.

ΕΛΕΝΗ.—Τί ἔκαμνε;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Νὰ τί ἔκαμνε: ἔγρα-
φεν ὅλο τὸ μάθημα ἐπάνω ἔστ' αὐτὸ
καὶ ἔστ' αὐτὸν τοῦ!

ΕΛΕΝΗ.—Πῶ, φαντάσου χερᾶκια καὶ
θαρά!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ἐν τούτοις ὅμως ἔκα-
μνε τὴν δουλειά του. Ἀλλὰ μιὰ φορά
δὲν τοῦ ἐπέτυχε. Εἶχε γράψῃ τὴν πα-
λάμη του ὀλόκληρον μάθημα Γεωγραφίας.

Ἀλλὰ ἦταν ζέση, καὶ ὥς που νὰ ἔλθῃ
ἔστ' ὀλοκληρὸν ἴδρωσε, καὶ τὰ γράμματα
ἐμουτζουρώθηκαν, καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς
Ἀσίας ἐχύθησαν μέσα ἔστους ποταμοὺς
τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἔγιναν ὅλα θάλασσα
καὶ ὅταν ἤλθε τὸ μάθημα, τὸν βγάζει
καθηγητὴς καὶ δὲν λέγει λέξι!

ΕΛΕΝΗ (γελῶσα).—Καλὰ νὰ πάθῃ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ἀπὸ τότε ἄλλαξε σι-
στημα καὶ τὰ ἔγραφε ἔστ' ὅτι μανθῇλῃ
τοῦ!

ΕΛΕΝΗ.—Ἀχ, μανθῇλῃ μου!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Μὰ δὲν ξεύρετε τί
στεῖο ποῦ ἦταν! Φαντασθῇτε ἔστ' ὅτι
μαθῇλῃ τοῦ καθηγητοῦ. (Ἐξέρχεται, Παγ-
γούλε, ποῖον ἔτος ἐκτίσθη ἡ Ῥώμη;)

Μέσω δ' ὁ καλὸς σου Παγγόπουλος προ-
βάλλεται ἀπὸ σινάχι... φταρνίζεται, βγα-
τὸ μανθῇλῃ του, τὸ ξεδιπλώνει, σκουπι-
ται, καὶ ἀπαντᾷ: «Τῷ 754 πρὸ Χρισ-
τοῦ, καὶ ἀπαντᾷ:—Πολὺ καλὰ, κύριε!

ΕΛΕΝΗ.—Ὡστε μ' αὐτὸν ἐπιασθήκα-

Ἄλλη ἐρώτησις, τὸ ἴδιο παιγνίδι, καὶ αἰ-
ωνίως τὸ ἴδιο παιγνίδι, καὶ τὰ λ. π. αὐ-
τὰ καὶ τὰ ἄριστα νὰ πέφτουν
ἀνὰ βροχὴ ἐπάνω ἔστ' ὅτι ἀμελέτητο σιν-
αχί. Τί ἀστεῖο! Μὰ δὲν γελάς ἐσὺ,
Μάριε;

ΜΑΡΙΟΣ.—Ναί, ναί... γελῶ. (Γελᾷ
βελήσμενος.)

ΕΛΕΝΗ.—Καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τὰ
ἔλεπαν αὐτὰ καὶ δὲν ἔλεγαν τίποτε;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ἄ, τί λέτε, κυρία Ἐ-
λένη! Ἐτοὶ λοιπὸν προδίδουν ἓνα συμ-
μαθητήν; Μόνος ὁ Φιλιππίδης θὰ ἦτο
ἱκανὸς νὰ το κάμῃ, ἀλλὰ τὸν ἤξευρεν ὁ
Παγγόπουλος καὶ ἐφυλάγετο ἀπὸ αὐτόν.

ΕΛΕΝΗ.—Ἐν τούτοις αὐτὸς ὁ κ. Παγ-
γόπουλος ἀπατᾷ τοὺς καθηγητὰς του.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Τώρα πεῖα δὲν τοὺς ἀ-
πατᾷ. Τὸ σύστημα ἀνεκαλύφθη καὶ δὲν
ἔχει πέρασιν πλέον. Μιὰ μέρα, ἓν κα-
θηγητὴς βρίσκει ἔσ' τὴν αὐλὴν τοῦ Σχο-
λείου ἓνα μανθῇλῃ... τὸ σηκώνει... τὸ
καττάζει... καὶ τί νὰ ἰδῇ ἐπάνω; «Ὁ-
λοκληρὸς ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, μὲ
τὰς πηγὰς τῶν, μὲ τὰς ἐκβολὰς τῶν, ὅ-
λα λεπτομερέστατα. Φαίνεται ὅτι οἱ πο-
ταμοὶ τὸν κατατρέχουν αἰωνίως... Δυ-
στυχῶς τὸ μανθῇλῃ εἶχε μάρκα, καὶ ὁ φί-
λος μας Παγγόπουλος ἠναγκάσθη νὰ
ἐμολογήσῃ...

ΕΛΕΝΗ.—Καὶ ἐτιμωρήθη;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ὡ, ἐννοεῖται, ὅπως
τοῦ ἤξιζε. Καὶ ἀπὸ τότε ἐπεβλήετο μὲ
μεγάλῃν αὐστηρότητά. Εἰς τὸ τέλος ἀ-
ναγκάσθη καὶ αὐτὸς νὰ μελετᾷ ὅπως
καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΛΕΝΗ.—Πάντα εἶνε κακὸν πρᾶγμα
αὐτὴ ἡ ἀπάτη! ἀλλ' ἀκόμη χειρότερον
ὅταν γίνεται εἰς τὰς ἐξετάσεις.

(Ἐπεται συνέχεια.) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἐλένη ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ Σχολείου κλαί-
ουσα.

—Γιατί κλαῖς, Ἐλενίτσα μου; τὴν ἐρωτᾷ ὁ
Μικρὸς Τοτός.

—Γιατί ἡ Δασκάλισσα μὰς εἶπε, πῶς ἡ ἀδύ-
νατος δὲν θὰ προβιβασθῶν.

—Μπᾶ! καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς; Δὲν φορεῖς ἔσ' αὐ-
τὰς πολλαὶ ρούχα, νὰ φαῖς παχιὰ;

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν κόρη τοῦ Λουδοῦ.

Ἡ μικρὴ Ἀγλαΐα σήκισε τὸ ἡμισυ ἐνὸς φύλ-
λου τοῦ Ἡμεροδελτίου.

Ἐκπληκτὸς ἡ ὑπηρετρία, τὴν ἐρωτᾷ διατὶ τὸ
ἔχεις, ἔτσι.

—Νά, τόσο πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνεις; Για
πέρασε ἡ μισὴ μέρα.

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν κόρη τοῦ Λουδοῦ.

Ἡ μικρὴ Ἀγλαΐα σήκισε τὸ ἡμισυ ἐνὸς φύλ-
λου τοῦ Ἡμεροδελτίου.

Ἐκπληκτὸς ἡ ὑπηρετρία, τὴν ἐρωτᾷ διατὶ τὸ
ἔχεις, ἔτσι.

—Νά, τόσο πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνεις; Για
πέρασε ἡ μισὴ μέρα.

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν κόρη τοῦ Λουδοῦ.

Ἡ μικρὴ Ἀγλαΐα σήκισε τὸ ἡμισυ ἐνὸς φύλ-
λου τοῦ Ἡμεροδελτίου.

Ἐκπληκτὸς ἡ ὑπηρετρία, τὴν ἐρωτᾷ διατὶ τὸ
ἔχεις, ἔτσι.

—Νά, τόσο πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνεις; Για
πέρασε ἡ μισὴ μέρα.

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν κόρη τοῦ Λουδοῦ.

Ἡ μικρὴ Ἀγλαΐα σήκισε τὸ ἡμισυ ἐνὸς φύλ-
λου τοῦ Ἡμεροδελτίου.

Ἐκπληκτὸς ἡ ὑπηρετρία, τὴν ἐρωτᾷ διατὶ τὸ
ἔχεις, ἔτσι.

—Νά, τόσο πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνεις; Για
πέρασε ἡ μισὴ μέρα.

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν κόρη τοῦ Λουδοῦ.

Ἡ μικρὴ Ἀγλαΐα σήκισε τὸ ἡμισυ ἐνὸς φύλ-
λου τοῦ Ἡμεροδελτίου.

Ἐκπληκτὸς ἡ ὑπηρετρία, τὴν ἐρωτᾷ διατὶ τὸ
ἔχεις, ἔτσι.

—Νά, τόσο πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνεις; Για
πέρασε ἡ μισὴ μέρα.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Χριστὸς Ἀνέστη, παιδιὰ μου! Εἰς ὅλους ἀπὸ
ἓνα φίλ, μὲ τὴν μητρικὴν εὐχὴν νὰ σας φωτίῃ
πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν ἡ χεὶρ τοῦ ἐκ νεκρῶν
ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. καὶ
νὰ σας κρατῇ εἰς τὸν καλὸν δρόμον, διὰ νὰ προ-
οδεύετε καὶ νὰ ἀναιδέγητε μίαν ἡμέραν ἄνθρωποι
χρόσιμοι εἰς τὸν αὐτὸν σας, εἰς τὴν οἰκογένειαν,
εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν Πατρίδα. Γένοιτο!

Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου [Ε], κ' ἐγὼ μετὰ με-
γάλης χαρᾶς, ὅπως πάντοτε, ἀνέγνωσα τὴν ὁ-
ραίαν ἐπιστολήν σου. Ὑποθέτω, ὅτι εἰς τὴν ὁ-
ραίαν ἦσαν ποῦ μένεις, ἡ ἀνοίξις θὰ σου γίνε-
ται αἰσθητοτέρα παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας
τόσον ποθεῖς. Μίαν ἐκ τῶν πληροφοριῶν σου δὲν
δημοσιεύω, διότι νομίζω ὅτι ὁ Ἀδελφὸς εἴμπορεῖ
εἰς μίαν Ἀθηναίαν ἢ ὁμοσπὴν ἑλληνικὴν ποτα-
μὸς, ὡς ἀνέκων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον
ναί, ἀλλὰ μόνον εἰς μίαν Ἀσκήσιον... δυστυχῶς!

Θάλασσαν τῆς Ἀνδρου, ἔτσι, νὰ μου γρά-
φῃς ὅσον εἴμπορεῖς συχνότερα, καὶ νὰ ἰδῇς τί
συχνὰ ποῦ θάπνυται καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς
τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἡ πρότασίς σου θὰ δη-
μοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἀργεῖε τῆς Βιτυρίας, ἄ, ὄχι μὲ μολύδι! Σὲ
παρεκαλῶ νὰ λυπηθῇς τὰ μάτια μου καὶ νὰ
μὴ μου ἐναγγραφήσῃς μὲ μολύδι... Ὅσον διὰ
τὴν ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ γράφεας, νο-
μίζω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ καταδεχθῇς νὰ εἰπῇς ὅτι
«ἔπραξες κακὰ» ἀπ' οὗ «ἔπραξες καλὰ». Ἄν
εἶχες πράξει κακὰ, τότε μάστιγα ἡ δημοσιολογία
ἐκ μέρους σου θὰ ἦτο ἱποταξίς. Καὶ μίαν παρα-
τήρησιν ἀκόμη. Εἰς τὸ χαρτί ποῦ γράφεις Παι-
δικὰ Πνεύματα, νὰ μὴ γράφῃς τίποτε ἄλλο,
διότι αὐτὸ δυσκολεύει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γρα-
φεῖου. Αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ Νεκροταφείου
μοῦ ἤρεσαν πολὺ.

Ἐντὶ τὸν Τριανταφυλλάκη, βλέπεις πόσον
σὲ ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου, διὰ νὰ μὴ
σε ἀναγνωρίσουν οἱ ἀνιχνευταὶ τῶν ψευδωνύμων...
Χαίρω πολὺ, ποῦ σου ἀρέσουν τὸν τὰ ἐρεται-
νὰ μας διηγήματα.

Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ μου γράφει ὁ Ἡρακλῆς;
[ΕΕ]. Ἀλήθεια ἐνίκησεν εἰς τὸ τρέξιμον τὴν Ἀ-
εροναυτοπούλιν, ἓνας Ἡρακλῆς χωλός, μίαν
περὶ τὴν Ἀεροναυτοπούλιν; Πολὺ περίεργα
πράγματα γίνονται εἰς τὸν κόσμον!... Ἀλλὰ
καὶ γράφονται μὲ τὴν χάριν, ὥστε πολὺ εὖ
χαρίτως θὰ εἶδῃς ἀκόμη ἐν εὐσμῶν τοῦ Ἡ-
ρακλῆ, ἂν δὲν ἔκαμνε τόσον καιρὸν νὰ μου
γράψῃ—ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον φαντασθῇτε!

Παριστρία, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον
Τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ὥραϊον, ἀλλὰ νομίζω ὅτι
κάποτε ἐδημοσίευσεν ἐν παρόμοιον. Πολὺ μ' ἐ-
λπίσεν ἡ εἰδησις περὶ τοῦ θανάτου τ

